

Χαρά στη λυπημένη καρδιά

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Δεν είναι η εποχή μας της λύπης και της κατάθλιψης; Δεν παρατηρείται, σε μικρούς και μεγάλους η απογοήτευση στις αποτυχίες, η μελαγχολία στα παρουσιαζόμενα προβλήματα;

Φαίνεται πως οι ψυχικές και πνευματικές δυνάμεις του σύγχρονου ανθρώπου είναι μειωμένες. Γι' αυτό κι εύκολα καταρρέει. Κι όμως πρέπει να ζήσει, να επιβιώσει, να πορευτεί δυναμικά!

Αν όλοι οι άνθρωποι, ως εικόνες Θεού, έχουμε πολλές δυνάμεις μέσα μας που, αν τις ενεργοποιήσουμε, θα ανατραπούν πολλά κακώς κείμενα, αντιλαμβανόμεστε πόση δύναμη θα γεμίσει ο πιστός άνθρωπος που ζητά ειλικρινά από το Θεό να συμπορευτεί.

Ο άγιος Ισαάκ ο Σύρος θα πει: «ο Θεός είναι κοντά στην λυπημένη καρδιά του ανθρώπου που φωνάζει προς αυτόν με θλίψη»**[1]**. Η εμπειρία αυτή δεν δίνεται στους υπερήφανους και αλαζόνες αλλά στους «ταπεινούς τῆ καρδία», στους «συντετριμμένους και τεταπεινωμένους» που ζητούν απλά και ειλικρινά τη Θεία

βοήθεια. Ούτε, ακόμα, μπορούν να αισθανθούν την εγγύτητα του Θεού όσοι δεν υπερβαίνουν τις αισθήσεις και αποδέχονται μόνο ό,τι καταλαβαίνουν με αυτές.

Έτσι, όσοι πιστεύουν στον Ιησού Χριστό ως το Θεό και Σωτήρα του κόσμου, αγωνιζόμενοι να ζήσουν όπως Εκείνον, θα αισθανθούν την παρουσία Του, την αθόρυβη και μυστική, κυρίως στις δύσκολες ώρες. Αυτή η αίσθηση διαλύει τη λύπη και γεμίζει την καρδιά με δύναμη κι ελπίδα.

Είναι αλήθεια πως «ο άνθρωπος χρειάζεται άνθρωπο» για να ακουμπήσει επάνω του την ώρα που νοιώθει να πέφτει, όπως και χρειάζεται να αντισταθεί στη λύπη που έρχεται και παραλύει τις δυνάμεις του. Όμως, τα ανθρώπινα είναι περιορισμένης αντοχής και σύντομης διάρκειας.

Ο Χριστός ξέρει και μας το είπε ότι «στον κόσμο θα έχουμε θλίψη». Κι ο ίδιος, καθ' όλη τη διάρκεια της επίγειας ζωής του, ως άνθρωπος, γεύτηκε τα ανθρώπινα, τον πόνο, το «περίλυπο της ψυχής έως θανάτου», τη μοναξιά και την απογοήτευση. Γι' αυτό ο λόγος του «έχετε θάρρος, εγώ νίκησα τον κόσμο» (Ιω. 16,33) μας βεβαιώνει για την υπέρβαση της λύπης που οι δοκιμασίες μας φέρνουν.

Ο διάβολος κατάφερε να πείσει ότι οι λύπες προέρχονται από το Θεό κι ότι, όταν έλθουν, ο άνθρωπος καλείται να τις διαχειριστεί μόνος του, αφού ο Θεός αδιαφορεί, είναι απόμακρος και τον «τιμωρεί για τις αμαρτίες του». Η αιρετική – δαιμονική αυτή θεώρηση καταρρίπτεται με τους Αγίους Πατέρες που γνωρίζουν εμπειρικά τη δύναμη, την αγάπη, την παρουσία του Θεού μας.

Ο Χριστός μάς είπε να του ζητούμε για να μας δίνει και να γεμίζουμε από χαρά (Α΄ Ιω. 1,4). Δεν είναι σημαντικό να έχουμε την καρδιακή αίσθηση, όταν η λύπη πλησιάζει για να μας καταβάλει, ότι ο Θεός είναι μαζί μας, μας συμπονεί και συμπορεύεται;

[1] Φιλοκαλία, Ισαάκ του Σύρου Λόγοι Ασκητικοί, Α΄-ΚΣΤ΄, Γρηγόριος ο Παλαμάς, Θεσ/νίκη 2002, 6.393

www.isagiastriados.com

<https://bit.ly/3bdeSKh>